

Administrator zabezpieczeń jako podmiot oferujący papiery wartościowe emitenta

Ustawa o obligacjach¹ przewiduje istnienie szczególnego podmiotu w procesie emisji obligacji, jakim jest administrator zabezpieczeń pośredniczący w relacjach emitenta z obligatariuszami. W praktyce obrotu zdarza się, że bankom lub instytucjom kredytowym pełniącym rolę oferującego papiery wartościowe emitenta powierzana jest rola administratora zabezpieczeń. Takie działania mogą wywoływać wątpliwości, czy podmiot, który działa jako oferujący, może także występować jako administrator zabezpieczeń. W niniejszym artykule podjęto próbę omówienia możliwości działania przez administratora zabezpieczeń w roli podmiotu oferującego papiery wartościowe emitenta.

RAFAŁ WOŹNIAK

Administrator zabezpieczeń

Uchwalając w 2015 r. nową ustawę o obligacjach, ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie do polskiego porządku prawnego nowego podmiotu występującego w procesie emisji obligacji, tj. administratora zabezpieczeń. Podejście takie stanowiło odpowiedź na oczekiwania uczestników rynku kapitałowego. Wynikało to z faktu, że zazwyczaj prawa z obligacji przysługują większej liczbie osób, a w związku z tym wykonywanie zabezpieczeń wiarygodności inkorporowanych w obligacjach może napotykać trudności. Instytucja administratora zabezpieczeń stanowi odpowiedź na te wyzwania².

Administrator zabezpieczeń, stosownie do art. 29 u.o., wykonuje prawa i obowiązki we własnym imieniu, lecz na rachunek obligatariuszy. Jakkolwiek ustanowienie administratora zabezpieczeń jest fakultatywne i zależne od decyzji emitenta, to po podjęciu takiej decyzji emitent zobowiązany jest zawrzeć z nim umowę. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Sam status prawny administratora zabezpieczeń nie został określony przez ustawodawcę. Z jednej strony jest on powoływany przez emitenta

¹ Ustawa z 15.01.2015 r. o obligacjach (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1208), dalej: „u.o.”.

² Por. T. Sójka [w:] *System prawa handlowego. Prawo instrumentów finansowych*, t. 4 (red. M. Stec), Warszawa 2016, s. 263.